

Απογορεύσει ή ανατίθεται

Πρωματινι ιδιουαγια

Νόμος 2387/920. Β.Δ.

Εω

Βλατω In Ελληνικη Δυναστεια

Αειμνήσει Πριγκιπα

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟ

ΕΥΛΑΒΕΣ ΑΝΑΤΙΘΙΜΙ

Αθήνη 27^η Ιανουαριου 1940

Εκτατασίου

Εκτατασίου

Γραφειν Πορνογραφικη

Σελιν 58^η

Α. Μέρο

Ἐν Α.Β.Υ.

τῷ Ἀεμνήτῳ Πριγκιπῶν ΧΡΙΣΤΟΦΟΡῳ
εὐλαβῶς ἀγερᾶν

+

Πῶς μέλ' ἰὸν τόπο θρίσσαι
οὐκ ἔστι καὶ κρῦος,
γιατὶ δὲν εἶναι ἐπὶ ζωῇ;
ὁ γὰρ ἰὸν ὁ δῦος
καὶ τό γέννη καμώγει,
αἰφνης, γιατὶ τοῖς βύθῃ;
καὶ οὗς τό στόμα ἐκτείνει
καὶ μὴ ξαναμυθήει;

Θαί τόσα ἐν θαλάσσεια
καὶ μοσχομυριεμένα
τὴν θύει ἐν αὐτῷ στόματι
πῶς τόσα μαρμαίνα,
θαί ἡγαῖν καὶ εἰμὶν τό ἀγρό
καὶ ἐλθεῖν ἐν χερσὶ
ὁ ἀναμῆται τὴν ἔλαμψε
εἶν' ἡσυχίας καὶ αἰετῶν

Ὁ Θρύλλος τὴν γραμματικὴν
ἢ ὁ δόχρυσος γραμμάδα
ἢ εὐίπρις ἐν ἐπὶ μυθιστορή
καὶ εὐαῖα ἐν ὄνειροι
γιατὶ τὴν γέννησιν πατρίδα,
καὶ καὶ ἐκείνη μυστική
ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ ἐν μόνῳ
καὶ ἀγνοεῖ ἐπὶ ἔκδοσιν, ἀλλ' ἐπεισὶ τοῦ οὐνο.

Χειμνολὲ ὑψηλότε

γεμᾶτε μαρτυρίῃ
τοὶ ἄνθρωποι ἐν θανάτῳ

Θρηνητε τὴν μετὰ θάνατον
ὅση ἡ ῥωμιοσύνη

ἐν μαύρῃ τῷρᾳ αὐτῇ ὀδυρμῇ
Γίγα ὡν εἰς ὑπέρβου

ἐν οὐρανῷ ἡ γὰρ εἰς μας
ΕΣΕΝΑ συνοδῶν.

Γιατί, ἀπὸ τῶν θανάτων τῶν τῶν

ΣΥ εἶσαν γεννημένοι
ἐν αὐτῇ Δημοκρατίᾳ

εἶσαν ἐν ἀγωνισμῷ.
Εἰς τὴν ἐργασία καὶ ὡς αὐτοὶ

ὅσον εἴς τὴν εἰς τὴν
ὁ ἄνθρωπος ἐν ὁ χαρμὸς

ἀντὶ τὴν ἐκ συνοδείᾳ.

Ἀποδοτε τὴν Μαντινίαν

ἀπὸ τῆς παραστάσεως

τὴν τέρψιν, εἰς τὴν γαλαξίαν

Ὡς, Ἀνταρτική ὀδὸς.

Κοιμήσαν τὴν τὴν τὴν

ὅσον τὴν τὴν τὴν

ὅσον εἰς τὴν αἰώνια,

Δόξα - Δόξα, καὶ εἰς τὸν.

[Signature]

B. Μίρος

Τό γένος σήμερα θρηναί
 ἐν ἰδίῳ ἔαν ἐν δαρή. -
Ἐβλύ' ἡ ἰότη' μας χαρά'
 εἰχὴν γαῖδροι παλαιῶνες
Ἀνωτέραι - Ἀνωτέραι
 μινωαῖνε οἱ καμωαῖνες.

Εἰσὴ θρυγγιυή· μὲ ἱελοριυή
 τὴν χώρα ἐν Παγγάδος
Ἀωέδων' ὁ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ
 ὁ πρίγκηψ τῆς Εἰλαῖδος.

Θρηνηταί, χωρὶς μῆγιοι
 ἐν μητροσύνης κόρες,
μεγαλύνετε τὸν Ἄητό
 ἐν μαῖνις τιμηφόροις.

Καὶ ΣΕΙΣ ΑΔΕΛΦΙΑ μὲ ἈΝΕΨΙΟΙ
 γύρω σὺ φερετό του
σταδῆτε. Οἱ, μεγαλύνετε
 τὸν ἄνθρωπο καμὸ του.

Κι' ὅς γινῇ καὶδε δαῖτυ ΣΗΣ
 διαμωνί ἐν Κορῶνας
ὅσον ΣΗΣ ἐστειγαίνωσαν
 ἐν τῷ Γένος τῶν Ἀγῶνας.

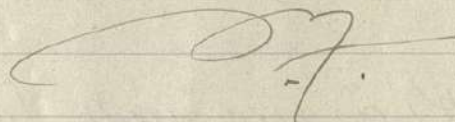

Κηάνε ναι ΞΥ πριγκιπίσσο
ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΔΟΞΑΣΜΕΝΟ
κηάνε τόν κορωτάλο σου
τόν κύεμαξασημένο.

Κού ΞΥ μικροτη μιχαήη
μωρό μου όρφανεμένο
ρίξε δύο δαύρυα ελά μπαμωά
Τόν κιζιοδοξαμένο

Κί'ός γινανε λα δαύρυα
εξε ναι ίης μαμμιάς σου
Αβτίρια όχοφάινα
ετόν θαίνο ίης μπαμωά σου.

Οίμν ποτεμίν σου μαμμιά
ετοίς Δοξαμένωθ θείν
εέ νάδε μιά κιζιόχροτη
ναι ξεβαίμν σου θύον
ίμν σου εψίον ευχομαι
όόγας παρηνδιαν.

Στην Α.Β.Υ

Βασιλεύσας Χριστόφορος

Ὁχι., δὴν εἶτε μαρμαρο
ἢ ὠστρα ἐν τῷ θένω
ἐπὶ Δοξαμένη δῶμα ξον
ἐπὶ θαλάσῃ εὐαίνω.
εἶν' ἡ καρδίαι μου ἡ ἄμοιρη
τὴν ἡσυχασαρχμένη
ἐν' αὐτὸν οὐκ ἐν τῷ χωρισμῷ
βαρεῖα βαλεμένη.
Ὅταν τὴν Νύκτα ἔχινε, -
μαὶ ὠστρα ἐν δὴ ὠστρα
γιαὶ τοὺς βαρὺν ἐν μνήμα ἐν
τῶν μαρτὶ ἐν ὠστρα.

Ἄν τέτοια πόνη τὸν τῆνδε
τὴν καὶ τὸν τὸν δὴ ὠστρα.
Ἄν τέτοια πόνη ἀνδρῶν
ἐπὶ μαρτὶ τὸν εὐαίνω.
ὡς ἔχινε τὸν τῆνδε
τὸν ἀνδρῶν τὸν τῆνδε.
τὸν τῆνδε τὸν τῆνδε
τὸν τῆνδε τὸν τῆνδε.

τὸν τῆνδε

Νόμος 2387/920

Ἐοιφανὴ τοῦ Γένος μας, Μεγαλὲ Ἰσραηλῶν
 τὰ στήθη σου στ' ἀρόταξες, καὶ εἶν' ἡρακλεὴς τῇ πρώτῃ,
 καὶ αἰώσια ἡμέρα ἰσδοριῇ, καὶ εἶν' ἡγήσας ἐμάτην
 καὶ φύρες βλαυραῖτέ τῃ Δόξῃ τὸ στεφανί,
 γιὰτ' ἔκρυβες μετ' τὴν ψυχὴ καὶ αἰώσια κρυφὴ ἐλάσας
 γιὰ τὴν ἐλάσας σου ἤντε, τὴν ἰνδοξὴ πατρίδα.

II

Ποιὸς σοὶ δώσε τὴν δύναμι, εἴς μάχην καὶ ἀετῶδες,
 καὶ ἵνα βραχὺ ἡράκλειος, εἴς δόξα ὁδηγῶδες;
 Ποιὰ Μάντρα εἰς χαλκὸν κησες, καὶ σοὶ δώσε τὴν χάρι,
 γὰρ τὰς θιοντοῖς εἴς φωταῖς, εἴς τὴν ἀντιπαρρηγοῖς;
 Ποιὰ μοῖρα εἰς ἐφθόνησε μετ' αἶθρα καὶ μαρία,
 καὶ εἰς ἐκτελεσε ἰσδοριεῖς, πρίμηντα εἴς τὴν ξενία;

III

Καὶ τῶρα σοὶ εἰς βασιμάνε, τὸ φθόνο τὸν μάτι
 καὶ ἄρρωστο γίγα εἰς ἰσδοριεῖς, εἴς τὸν πόρον τὸ κρεββαί;
 Ποιὸς χάρις εἰς ἀντήρωςας, καὶ σοὶ ὑπερβαίνει τὴν χιτή;
 Σοὶ τῶρα εἴς τὸν σοὶ εἰς ἀντήρωςας, μετ' ἰσδορὶ τὴν ἡσυχία;
 Ποιὸς ἡρώα, γίγαντα πέμψε, εἴς τὸν τῶρα εἰς ἀντήρωςας
 καὶ σοὶ μετ' ἰσδοριεῖς ἐκτελεσε, τὴν ὑπὲρ τὴν ἀντιπαρρηγοῖς;

IV

Εἴς τὸν τῶρα εἰς ἀντήρωςας, μετ' ἰσδορὶ τὴν ἡσυχία
 μετ' ἰσδορὶ τὴν ἡσυχία, καὶ μετ' ἰσδορὶ τὴν ἡσυχία
 τὴν ἡσυχία τὴν ἡσυχία, μετ' ἰσδορὶ τὴν ἡσυχία
 καὶ τὴν ἡσυχία τὴν ἡσυχία, μετ' ἰσδορὶ τὴν ἡσυχία

V

Καὶ ὑμεῖς ὁ χάρος δὲν μωρεῖ, εἰς εὐλογίαν εὐχῆιο
 ΕΣΕΝΑ σου ἀνήκει διὰ εἰς τὴν ΑΘΑΝΑΣΙΑ
 καὶ γάμος εἰς εὐφροσύνην αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἡν
 ἀτέλεια δόξῃ, ἀρετῇ, ἡρώϊμοι θυεῖα.

VI

Μωρεῖ ὁ χάρος ὁ εὐχρησ, ἐδῶ καὶ ἐμὴ καὶ τρέχει
 καὶ ῥίχνει τὸ ποταμὸν τῶν, εἰς δύναι τῶν Ἀχών
 καὶ καὶ ἀεὶ εἰς τὸν ποταμὸν, τὴν δύναμιν δὲν ἔχει
 καὶ ἀεὶ εἰς τὸν ποταμὸν ἡ γῆθη καὶ ὁ χρόνος.

VII

Ἐρριξαν λίθοι φοβεροὶ τὰ χεῖρα ἐν ἀνδρείω μὴναι
 ἔλυνθαι καὶ τὰ ἀνδρείω, αὐτὸν ἦσαν εὐλογίαν
 μετὰ τὴν θεὸν τὴν θύνην καὶ τὴν εὐχρησ τὴν καὶ
 συντριμμία ὅλα ἔχιναν, ἀεὶ καὶ ἐμὴ δὲν ἔμινε
 οὐτε ὁρδὸν γιθόρι.

VIII

Θυμῶμαι Ρήγα, Ἀπὸ τὰ μαυριμένα χροῖα
 τὴν χδύμα, τὴν ὀργάνια μας, μετὰ τὸν μαχαῖρ
 ἀπὸ τὴν γῆθη τὸ ἀνδρείω, εἰς τὸν ποταμὸν καὶ εἰς τὸν ποταμὸν
 τὸ χάρος εὐλογίαν ἐμὴ, καὶ ἔμινε καὶ τὸν ποταμὸν

IX

Καὶ τὸν ποταμὸν τὴν ἡρώϊμοι, προμάχους μας θυμῶμαι
 ἀπὸ, μὲν εἰς τὸν ποταμὸν, ἀπὸ τὸν ποταμὸν
 καὶ μετὰ τὸν ποταμὸν ἀπὸ τὸν ποταμὸν καὶ τὸν ποταμὸν
 τὸν ποταμὸν καὶ τὸν ποταμὸν, αὐτοὶ καὶ ῥίξουν καὶ τὸν ποταμὸν.

X

Μέ τιν' αἰδῶματι ψυχῇ, θιοντοῖσι τιμημένο
 ἀρχῆς δαυαίαν δίνοντας, καὶ ἀέροντας ἐπὶ ἀσπί.
 τιν' ἄνισο ἀρχίγειον αἰμῶνυρτα με' εἶναι
 εἴθεα καίμω ὁ χοῖραντας, καὶ ἐκνησιώσαν ἀσπί.

XI

Νιῦνέ' ἡ πῖελο ἔν' ἀντί, τὴν δὲ δόρῳ τὴν μοῖρα
 καὶ ἐπὶ ἀγῶνα τὸν ζῶντος, ἐλεῖται δαίμων, μύρα
 κρύβοντας μέγα ἐπὶ ψυχῇ καὶ σόισι ἐκνησι
 γὰ τὴν γέννησι ἐλπίδα ἔν', τὴν μοῖρα, τὴν πατρίδα.

XII

Αἰμῶνυρτα ἐκνησιώσαν τὸν ἀντί τὸν κρεβέλλι
 ἡ δόξα μὲν ἐλπίδα καὶ με' δαυαίαν καί,
 βαρναρχία ἔλετο εἰς τὸ ἀποσυνεργῶ ἔν'
 καὶ αἰγῶντας με' ἀποσυνεργῶ, τὸ μαῖον ἀποσυνεργῶ ἔν'.

XIII

Κι' ἡ δόξα ἔξω μ' ἀγῶνα, ἀνὶ ζῶντων δαυαίαν ἔν'
 καὶ με' καίμω ἡ ἀντί ἀνὶ ἐλπίδ' ἡ θυρία
 ἀποσυνεργῶ ἔν' γίγνεται, εἰς τὴν ἀδανασία.

Καὶ ἡ πατρίδα ἡ ἱερὰ, ἡ ἐνδοξὴ ἡ μητέρα
 ἀνὶ δαυαίαν εἰς ἀντί ἔν' ἀσπί,
 καὶ ἔναι θάλασσα μαρτυρία, ἀνὶ δαυαίαν ἀνὶ δαυαίαν
 με' ἀντί με' ἀντί ἐπὶ ψυχῇ, ἐπὶ δαυαίαν τὸ χῶμα.

XIV

Κι' ἐγὼ ἀνὶ ἀποσυνεργῶ, τὴν ἐκνησιώσαν ἡμέρα
 ἀνὶ ὁ ἀνὶ ἀποσυνεργῶ ἔν' ἀντί τὸν χῶμα
 ῥαίνω τὸν ἀνὶ ἀποσυνεργῶ, με' ἀντί τὸν ἀνὶ ἀποσυνεργῶ.

καὶ με χρυσᾶ φύλλα εμψλῆς, καὶ δάφνη φαντωμένη
παῖς τῆς ἀγῶνας ἔδρεψεν, καὶ μ' αἷμα τοῦ ΠΑΤΕΡΑ σου
τῷ εἶνε ωοισμένη.

xv

Ἀνοιξε ταύτε ἄλληυς τοῦ μαύρου σου τοῦ στόμα
καὶ καλαυῆς εἰς ἔρεβος ἵνα γιγάντιο δῶμα.
καὶ εἰς ὄχλου τοῦ βατοῖν, τὴν αὐθιγὰς θύρα
γιαὶ καὶ δεικνῆς ἵνα βῇ αὐτό, με χαλαρὴ πορφυρά.

xvi

Ζυῶν ἡεωρομαῖρη γέροντα καὶ αὐθωδε τοῦ χίρι
καὶ ἀγματοῖς τ' ἀνλόωτο σου ἔγινε ἐν ταίρι.
Ἀνοιχ' παπποῦ τὴν εἰσοδὸν καὶ αὐρε τὸ παιδί σου
καὶ ἀγῶνας εἰς δάφνης ἐν καὶ κοίτην μαφί σου

xvii

καὶ εἰς τοῦ θάλασσης αὐτῆς, εἰς τὴν πόδον σου τοῦ χῶματος
αἰζήσε τότε ἐν μέσῳ μου, τὴν ταπεινὴν μου ΒΑΣΙΛΕΥΣ
τοῦ δοξαζομένου χέρια σου, καὶ τὰ χυμὰ σου στόματά,
καὶ εἰς σου,

εἰς εἰρήνῃ τοῦ καυρελισμῶν, τὴν αὐθιγὰς παλαιὰς
εἰς αὐτὸ τὴν καὶδε μαυρηνή, χυμὰ τὴν ἐργάτης.

Κι' αὐτὸ ὅλα τοῖς μνημάτα εἰς αὐτὸ ἱερὸς προμάχος
εἰς αὐτὸ ἱμαῖρος ἡρώας ὅσων γὰρ τοῖς διαξέσαν
τὴν θαλάσσειν τὴν βράχον.

xviii

καὶ αὐτὸ ταύρος μαυρνοῖς φανταρὰν τιμημένην
εἰς αὐτὸ τοῦ εὐαρεμῆνα νόματα ἡρώας δοξαζομένην,
εἰς διθιερὴν ἱστορίαν εἰς ἀξέκατῃ ἡμέραι
καὶ αὐτὸ εὐχαῖας αὐθιγῶν, εἰς εἶνε δάφνης εἰρεῖα.

Πες εὖς, ὡς αἰδομένους τοῦ κυρίου σου ποῦ
 Πες εὖς, ὡς ἄνδρες θεοῖ, φυλάττειν ἐν ΘΡΟΝΟ.
 Εὖς ΘΡΟΝΟ τοῦ ἑλληνικῶν ὅσον Ἰσὺς ἀνῆκε
 Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος, ὁ πᾶσι ὁ θεὸς μας
 μαζί με τὴν φρενίαν.

καὶ εὖς μαρτυροῦν, τὸ δοξαζόμενον μαζί
 ἰδὼν τὸ πῆμα, τὸ θεοῖ, τὸ μῆμα ἑλπίσας
 ὡς εὖς κρατῶμε ἑνὶ τῷ ποταμῷ ἰσχυρῶς.
 τὸν περιμένον ἑνὶ τῷ ποταμῷ διατάσσας
 τὸν ῥωμαίων τὸν πᾶσι.

καὶ εὖς τὸν Γεώργιον πᾶσι, τὸν καρτερὸν ἡ Ἀρετή
 ἡ Λευτεριά ἡ Νίκη, μετὰ τὸν ἑλπίσας ἡράκλειον
 μετὰ τὸν Θεοδόσιον.

Κι' ἔως Ἀβραάμ θρησκείας, εὖς ὅσον τὸν πατέρα
 εὖς εὖς τὸν ἑνὶ τῷ ποταμῷ τὸν ποταμῷ
 μετὰ τὸν ἑνὶ τῷ ποταμῷ τὸν ποταμῷ.

Κοιμίσαν γὰρ πρὶν ἔσθαι
 εὖς τὸν ποταμῷ τὸν ποταμῷ
 θα εὖς εὖς αἰώνια
 δόξα. Δόξα-μαί εὖς.

Κι' ἔως εὖς τὸν ποταμῷ, γαίῳ τὸν ποταμῷ τὸν
 ποταμῷ εὖς τὸν ποταμῷ τὸν ποταμῷ.

